

Bánki Éva

Én is, ő is

Lassan a nyelvem is fáj a fáradtságtól, sőt nemcsak a nyelvem, a hajam, fogam, a szívem is. Ez lenne hát a híres Entfremdung? A tulajdon testrészeim sem ismernek meg, járok fel-alá köztük, akár az utasok között a HÉV-en. Kikoptatott belőlem a halál minden ismerőset. Belebújhatnék bárki életébe.

Ám nézd csak a hegyet! Bokrok kapaszkodnak rá, a kirándulók a hasadékaiba szemetet rejtenek. A bőrét ezer cipősarok, ezernyi véletlen hasítja fel. Kimerítik a villanyfények, talán az idő is, ami úgy erjed a kövekben, mint a csontokban a félelem. De mégis, akárhonnan jössz, azonnal ráismersz.

Éjfélkor

A szavakat a hús írja. A többi hab, játék, mese, mesebeszéd. Nyikorog az elme, csikorog a logosz... húha, rettentő oldalak telnek meg rettentő igékkel: *én látom, te létezel, ő létezik...* De hát unod magad, pirítóst rágicsálsz, szavak helyett fáradt morzsák hullnak a billentyűzetre.

Szülővárosomban

Vaníliaillatú fa egy valószerűtlenül vaníliaszagú kisvárosi téren. Sáfrány, begónia, azalea – boszorkányos szagok, boszorkányos szavak. A teret még Hárombéka térnek hívják, akárcsak gyerekkoromban. Szép a május, lám megint szép a május: a régi pataknevek illatok, virágok csipkedíszében. Közeleg a pünkösd: vértelen ujjú asszonyok belesütik a reménykedést a süteménybe.

Santiago de Compostela

Az örökös esőtől megfeketednek a tárgyak,
és párás a tekintet, ami mindig szerelmet
akar. Sírni kell, mindig sírni, ahogy sír a ház is:
esőszálak gubancára nyílik minden ablak.

Az örökös esőtől megfeketednek a tárgyak,
párás a tekintet. Megpuhul a körmöd,
az ezüstgyűrűd fénytelen lesz. Az eső
lehull októberben, árad, árad, egyre csak árad,
a város csak áprilisban ébred. Majd
nyár lesz: kicsi szünet a szerelemben.

De most még tolakodóak a szelek,
az utcán fel-alá lökdösnek. És mégsem
vagy egyedül. Nemcsak a te tekinteted párás,
párás minden ablak – míg te ruha nélkül
jársz-kelsz mások álmaiban.

Csütörtöki szomorúság

Az én váram, az én falum, az én szobám...
végigkúszik a napfény tapogatózva. Betegségfoltok
a falakon, zsíros foltok a mosogatón, míg a nappal
engem dobál ide-oda: telefonok, faxok, túlvilági
segélyhívások, álmok – látod, ez az én háborúm.
Akárhog élek, akárhogy, akárkivel, a falakon
romlott idegszálak futnak körbe.

Hát meghúzódok itt,
a legközepében.